

nantsministers Indledningsord her, hvor han kommer og kræver disse Udgifter i Stats sikkerheds Naavn. Der er nemlig en Omstændighed, som nøie skal paaagtes, nemlig at disse Folk dog i Regelen, med saa Uudtagelser, kunne blive rolige ved deres borgerlige Gjening og dog afgive fornøden Garanti for opsøende Tilfælde. De ere vant til de klimatiske Forhold og udsætte altsaa ikke deres Helbred for Fare ved at benyttes til saadanne Tormaal. Derimod er det noksom bekendt, hvilke Individer, hvad den ærede Kommission ogsaa siger, man har faaet til at gaa til Vestindien som Militær, alle brave Mænd, der ere gaaede derover, ufortalte, thi vi have Mange, der ere gaaede derover af Helbredshensyn; og som have været udmærkede; men vi vide jo, hvilke Fristelser Forholdene søre med sig med Hensyn til Levemaaden under de klimatiske Besværligheder, og saa er der det mærkværdige Forhold, at man lader dem være slædte paa Dansk, med Sue, Kirseis, Buxer o. d. l. — det er overordentlig interessant; rigtig genialt! Jeg er tilbøielig til at tro, at alt dette vil kunne ordnes, uden at vi behøve at blande os deri, naar blot Kolonialraadet veed, at det skal gjøre det; men naar det i fem Fjerdingaar eller i halvandet Aar har kunnet raabe paa Moderlandet, og man hevra i den mest indsydelserige Del af Pressens stadig har kunnet give saadanne Tilraa, Medhold og aldrig høvt et Ord til dem som dette: Hjælp Dig selv, saa kan jeg godt forstaa, at man ikke for Alvor derovre tager det Spørgsmaal op: Hvorledes skulle vi i dette Forhold hjælpe os selv? Jeg mener dernæst, at skulde der gjøres noget Andet, saa skulde der tages fat fra en hel anden Ende. I denne Henseende er jeg nu ikke saa glad ved den ærede Kommission. Jeg betvioler ikke, at den har Ret med Hensyn til de Undersøgelser, den har gjort om Læge- og Jordemøderforholdene derovre, og uagtet jeg ikke stærkt ynder Skoletvang og den stærke Pointering af den Betsignelse, den vil medføre, vil jeg dog sige, at Kommissionens Interesse for Dplysningen tiltaler mig ogsaa, men jeg tror, at den ærede Kommission har Ret i, at medens Græsset groer, bør Hørfenør, og jeg frygter, at om det overhovedet kan lykkes at faae Stolen til at øve Indsydelse paa Hjemmene og at styrke Præsterne til at tage fat igjen paa den Opgave, som de nu lade ligge, saa vil det sikkert kræve mange Aar, og længe, før det kan bære Frugt, vil Den kunne være ude af Sufferdyrkingen. — De 25,000 Indbyggere kunne være junkne til 10 eller 5,000, og de, for hvilke man har gjort Bekostninger til Læger og Jordemødre, kunne forlangt være ovre paa de andre Øer. Det, der for mig staar som det Vigtigste og allerede i 1878 stod for mig som det Allervigtigste for en Kommission at undersøge paa Stedet, er efter min Mening ikke kommet frem i Kommissionens Betænk-

ning. Jeg vil ikke benegte, at den godt kan have det in mente eller at den paa anden Maade kan have udtalt sig derom. Jeg antager saaledes, at det burde have været Gjensand for en saadan Kommissionens nøieste Overveielse at give os en Beskrivelse af Dens agronomiske Forhold, Beskaffenheden af Jorderne, i hvilken Udstrækning de kunne siges at være i fuld Brødkraft, i hvilken Udstrækning de kunne antages at være overdyrkede, saaledes at de vare slappede i deres Frembringelses evne, med hvilke Bekostninger man kunde antage at kunne søre de store, allerede ude af Sufferdyrking værende Arealer ind under den igjen, hvilken Betydning det vilde have for Arealets Værdi, naar det gik ud af Sufferdyrkingen eller bevaredes deri o. s. v., Alt for at faae Afbrydelse af Tvermøes). Det er ikke mærkværdigt. Det ærede Medlem giver mig et mærkværdigt Indblik i Kommissionens Opfattelse ved at søie dette Ord „mærkværdigt“ til min Udtalelse. (Tvermøes: Jeg sagde alvels ikke mærkværdigt). Ja, saa er det en Misforstaaelse fra min Side, saa tager jeg det tilbage. (Bernfsen: Det ærede Medlem vil have mig derover for at undersøge Jordbunden. (Tvermøes: For at løse Opgaven). Ja, jeg vil ærlig sige, at det vil jeg ikke tage paa mig; thi jeg er ikke en saa kyndig Landmand, at jeg kunde gjøre det; men jeg siger, at det er den Opgave, der skulde løses. Det lod til, at i alt Fald det ærede Medlem ikke forstod mig, og det gjør mig virkelig meget ondt, siden han har set for os Allesammen ovre i Vestindien. Jeg vil bede Dem, mine Herrer, tillade mig at bruge et gammelt Billede, som jeg har brugt tidligere, ikke blot for ærede Medlemmer, men ogsaa for Andre, for at min Mening kan forstaaes. Hvis et halvhundrede Proprietærer eiede Møen, og de vare komne til os i en Række af Aar og havde forlangt Hjælp til deres private borgerlige Virksomhed, for at drive Jorden derovre og søde deres Arbeidsfolk, og vi havde indsat meget væsentlige Kapitaler i dette Diemed, og man havde fortalt os, at saa deilig var Jorden, men de stode saaledes, at de kunde falde til den ene eller den anden Side, og vi da, for at faae dette Forhold nøie undersøgt, for at faae at vide, hvad den hele Historie vel var værd — det er kun omtrent 3° Wil, det er ikke saa farligt —, saa er jeg fuldstændig overbevist om, at den Kommission, der var gaaet dertil, vilde have forlangt et Kommissorium, der gik ud paa, at det Første, de maatte have med sig paa den Reise, var Folk, der forstod sig paa Jordbonitering, for at undersøge disse Forhold, og de vilde ikke have forladt Den, før de kunde se paa hver Plet, i alt Fald i Hovedtrækkene, hvorledes dette lille Land var besaffent, og hvad det var værd. Jeg veed ikke, om dette er fortaet (So! So!). Det er altsaa det Første, jeg kunde have ønsket alvorlig bekrævet fra en vestindisk Reise: